

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 5 лютого 2015 року № 6 (585)

ВШАНУВАЛИ ЛИЦАРІВ ЧЕСТІ ТА ВІДВАГИ

Активісти національно-патріотичних сил та громадських організацій 29 січня у столиці вшанували подвиг цвіту української нації, молодих патріотів, які загинули в героїчному бою із московськими загарбниками під станцією Крути у 1918 році.

На урочистому мітингу були присутні представники Конгресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, Української партії, ВУТ «Просвіта ім. Т. Шевченка» та інших. У заході взяли активну участь представники духовенства, зокрема УПЦ КП та УГКЦ, також велика кількість молоді.

Зібравшись біля станції метро Арсенальна, учасники пішою ходою в колоні вирушили вулицею Мазепи до Аскольдової могили. Відкрилась урочиста акція біля пам'ятника загиблим під Крутами спільною молитвою та освяченням пам'ятного знака. Відбулось покладання квітів, виступили представники духовенства. Після того слово надали організаторам акції – Голові Конгресу Українських Націоналістів Степанові Брацюню, Голові ВУТ «Просвіта ім. Т. Шевченка» Павлові Мовчану, та Голові Київської міської організації НРУ Вікторові Горбачу та іншим.

Промовці наголошували на необхідності об'єднуватись у духовній, політичній та соціальній сфері і порівнювали події тих днів із сучасною українською реальністю.

Закінчення на 2-й стор.

ВІТАННЯ

З ЮВІЛЕЄМ, ДРУЖЕ!

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає нашого побратима, голову Рівненської обласної організації Конгресу Юрія Бідюка з ювілеєм – 60-літтям від дня народження.

Дорогий друже! Ми високо цінуємо Ваш вагомий внесок у загальнонаціональну справу, зокрема, тепер, коли Батьківщина в небезпеці, кожен із нас має працювати в ім'я перемоги. Саме так дієте Ви, друже Юрію. Ваша принциповість, життєва енергія, цілеспрямована вдача – гідні поваги, з якою ставляться до Вас однопартійці.

Від душі зичимо Вам, шановний ювіляре, міцного здоров'я, щастя, добра та успіхів на многії і благії літа.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

(Чит. стор. 2.)

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

КОНГРЕС ЗАПОЧАТКОВУЄ СОЦІАЛЬНІ ПРОЕКТИ

Конгрес Українських Націоналістів створює у Києві координаційний Центр підготовки та реабілітації учасників бойових дій у співпраці з волонтерськими організаціями, благодійними фондами та громадськими організаціями. Цій темі була присвячена прес-конференція, яку днями організували та провели Конгрес і ТОВ «Арт Систем» за адресою Дніпровський узвіз, 1. Саме в цьому приміщенні (власник якого – «Арт Систем») і діятиме Центр, а також будуть проводитися міжнародні конференції, семінари, виставки, круглі столи та низка інших важливих, актуальних і соціальних проектів. На прес-конференції були присутні: представник власника приміщення Афанасій Карлін, Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, керівник військово-патріотичної референтури КУН Ігор Рудник та головний юрист Конгресу Олег Матківський.

Афанасій Карлін зазначив, що, попри всі труднощі, «ми нарешті передаємо це приміщення у використання Конгресу Українських Націоналістів і прагнемо, щоб благородні цілі наших нових орендарів були реалізовані».

Центр підготовки та реабілітації працюватиме в трьох напрямках, надаючи психологічну, юридичну та соціальну допомогу, зазначив Степан Брацюнь і наголосив, що після впорядкування приміщення «першим великим заходом буде виставка, присвячена Небесній Сотні, вже Небесному Легіону та славетним героям – кіборгам». «Символічно, що нову сторінку своєї життєдіяльності Конгрес відкриває на освячених століттями української духовності Дніпрових кручах. Тут, зовсім поруч із приміщенням, де ми перебуваємо, стояв Свято-Микільський собор, який понад триста років тому збудував Іван Мазепа. Цю святиню зруйнували ті ж самі «дикі» люди із Північного Сходу, які сьогодні намагаються знищити Україну та українців. А неподалік – Аскольдова могила, де спочивають Герої Крут. Тож дух українських лицарів і праведників, який витає над цими кручами, буде для нас благословенням на благородні справи». Голова Конгресу розповів про міжнародну співпрацю його політичної сили. Так, у листопаді 2014 року для організованої відсічі московському агресору був створений Альянс Балто-Чорноморських націй. «Ми, – сказав Степан Брацюнь, – плануємо продовжувати його роботу в цих стінах.

Афанасій КАРЛІН, Степан БРАЦЮНЬ, Ігор РУДНИК, Олег МАТКІВСЬКИЙ

Конгрес має багато друзів за кордоном, давно співпрацює з українськими організаціями різних країн світу, і тут відбуватимуться заходи, спрямовані на просвітницьку діяльність, і найголовніше – на національно-патріотичне та історико-культурне виховання нашої нації».

Ігор Рудник, керівник військово-патріотичної референтури КУН, розповів про співпрацю з одинадцятьма волонтерськими організаціями, діяльність яких тепер буде координуватися. У Центрі реабілітації учасників війни з Росією здійснюється підготовка резервного батальйону, хлопців навчають працювати «п'ятірками», забезпечувати супровід (конвой) волонтерських вантажів тощо. Конгрес брав участь у Міжнародній конференції з тактичної медицини. Не обминув Ігор Рудник і «пригод», які спіткали конгресівців, коли вони після укладення угоди з ТОВ «Арт Систем» хотіли зайти в приміщення. «З першого разу це не вдалося, оскільки дорогу нам перекрили агресивно налаштовані люди, які явно провокували нас на силове протистояння, – сказав Ігор Рудник. – І лише з третьої спроби, після звернення до правоохоронних органів, ми позбулися войовничої «опіки» тітушок і зайшли в приміщення».

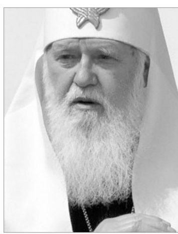
«Набагато цікавіше говорити про суспільно корисну, конструктивну працю, – наголосив народний депутат попередніх скликань, юрист Олег Матківський. – До спільної роботи у Центрі будемо запрошувати державні установи, світові організації, фонди і політичні партії. Важливо, що плануємо тут також надавати не лише психологічну, а й юридичну допомогу ветеранам війни, які зараз відважно боронять нашу землю від окупантів і при цьому часто виявляються зовсім юридично незахищеними».

Ольга ДМИТРЕНКО

НА ПУЛЬСІ

Патріарх Філарет перебуває з візитом у США

Глава Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарет сьогодні вранці, 5 лютого, братиме участь у щорічному Національному молитовному сніданку за участю Президента США Барака Обами у Вашингтоні.

Третього лютого Патріарх Філарет провів зустріч з послом України в США Олександром Моциком та українськими дипломатами в приміщенні посольства. У цей же день він зустрічався із сенатором США від штату Арізона Джоном Маккейном.

Патріарха УПЦ КП супроводжують Митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній і представник Вікаріату (управління) Української Православної Церкви Київського Патріархату в США і Канаді Іван Яресько.

Також Патріарх проведе зустрічі з сенаторами, конгресменами, відвідає громади та храми Київського Патріархату в США, зустрінеться з українською громадою.

У Криму обмежують права і кримських татар, і українців

На території окупованого Криму утискаються права не лише кримськотатарського народу, але й українців. Про це заявляє уповноважена Верховної Ради України з прав людини Валерія Лутковська.

«На кримському телебаченні залишили єдину українську програму з чотирьох, що існували раніше. Відбувається блокування україномовних інтернет-сайтів для мешканців Криму. Закриваються українські школи в Щолкіні та Керчі. Українськими в Криму залишаються лише 4 школи, але їхнє україномовне майбутнє сумнівне. Продовжується тиск на Українську гімназію міста Сімферополя, де було суттєво скорочено викладання українською мовою», – зазначила вона.

У Криму фактично не залишилось україномовних друкованих ЗМІ, офіційних версій регіональних та комунальних ЗМІ українською мовою, констатує Лутковська.

16 березня 2014 року за військової і політичної підтримки Росії у Криму відбувся неконституційний і не визнаний світом «референдум про самовизначення» Криму. За твердженням самопроголошеної кримської влади, 96,77% тих, що взяли участь у голосуванні, висловилися за приєднання Криму до Росії.

21 березня 2014 року президент Росії Володимир Путін підписав закон про «приєднання Криму і Севастополя до Росії на правах суб'єктів федерації». Більша частина світу не визнала цього порушення міжнародних норм.

ПОДВИЖНИКИ

ЮРІЙ БІДЮК: «НЕ МОЖНА ЖИТИ БРЕХНЕЮ»

Шостого лютого голова Рівненської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Юрій Бідюк відзначає своє 60-ліття. Ювіляра вітають рідні та друзі, соратники по громадсько-політичній діяльності. Найщиріші вітання – від Головного Проводу Конгресу. Напередодні редакція нашого тижневика попросила пана Юрія розповісти про себе, про свою діяльність – нинішню та в «літа молодії», про те, що найдужче болить сьогодні.

Юрій Бідюк добре відомий на Рівненщині і як лікар, і як громадсько-політичний діяч. З 2008 року очолює Рівненську ОО Конгресу, член Головного проводу КУНу. Впродовж багатьох років, починаючи від 1994-го, був депутатом Рівненської міської ради, її секретарем. Протягом дев'яти років очолював Рівненську обласну організацію Спілки офіцерів України. Свою громадсько-політичну діяльність у Рівному розпочинав як рухівець. Тривалий час був головою Рівненської міської організації НРУ. Називаємо лише основні віхи громадсько-політичної діяльності Юрія Бідюка, адже головне, як сам вважає, – результат.

…Він міг би зробити собі кар'єру далеко від Батьківщини. Після Рівненського медучилища навчався у Військовій медичній академії імені Кірова в Санкт-Петербурзі, там же проходив клінічну ординатуру, яку, як і Академію, закінчив з відзнакою, одержавши спеціальність лікаря-психіатра. Після кандидатської дисертації на «закриту» тему «Суїциди в Збройних Силах СРСР» Ю.Бідюку запропонували професорську посаду в Академії. Це було на початку 90-их. Саме тоді Україна відновила свою державність, і Юрій, ні хвилини не вагаючись, вирушив до Рівного, де його не чекали ні високі посади, ні заманливі перспективи. Та поклик синівського обов'язку, любов до Вітчизни і сумління перед українським народом вирішили його подальшу долю.

У Рівному Юрій Бідюк розпочав свою трудову діяльність старшим офіцером управління 13-го армійського корпусу, а громадську – у Спілці офіцерів України, в НРУ. Пан Юрій не говорить про труднощі того періоду, але, гадаю, тоді було непросто. Він підготував докторську дисертацію на тему «Бойова психічна травма», яку так і не захистив. Зате його дослідження та наукові висновки дуже актуальні сьогодні і особливо знадобилися йому, лікареві-психіатру вищої категорії, коли він під час своєї відпустки працював волонтером у Вінницькому шпиталі.

Коли російські війська вторглися на територію України, життя українців, особливо тих, для яких Батьківщина – понад усе, кардинально змінилося. Тож коли я поцікавилася, розв'язання яких проблем Конгрес Рівненщини визначає як головні для себе, пан Бідюк, схоже, навіть здивувався.

– Боротьба з російськими агресорами до переможного кінця, – сказав. – Це та проблема, задля розв'язання якої ми життя не пожаліємо. Члени Конгресу Рівненщини та прихильники нашої політичної сили воюють проти окупантів у батальйоні «Горинь», працюють волонтерами, допомагають родинам полеглих героїв, організовують заходи щодо вшанування їхньої пам'яті. Все це потребує багато зусиль і часу, проте вважаємо, що в той час, коли найкращі сини вкраїнської землі гинуть за її волю на фронті, ми робимо лише той мінімум, який вимагає від кожного громадянина України тривожний і відповідальний час.

– Знаю, що Ваш син Андрій, як і батько, має активну громадянську позицію, яку підтверджує ділом.

– Андрій – активіст Автомайдану. В складі «Правого сектора» воював на Сході України саме в той час, коли «деенерівці» імітували проведення своїх виборів. Має пошкоджений хребет. Займається волонтерством. У громадській координаційній раді Рівненщини очолює комітет по силових структурах.

– Ви очолюєте громадський люстраційний комітет у Рівненській області. Як реагує на його ініціативи місцева влада?

– Правду кажучи, влада реагує без особливого ентузіазму. Крім люстрації, Конгрес Рівненщини мобілізує громадськість на боротьбу проти головного зла – корупції. Ми виявляємо факти зловживань, корупційні схеми, залучаємо засоби масової інформації, пікетуємо прокуратуру. Переконаний, нехай з часом, але ми зможемо подолати корупцію, лише треба, щоб наші люди повірили, що їм це під силу.

– Після перемоги над ворогом до мирного життя повернуться тисячі фронтовиків, яким, щоб адаптуватися до мирного життя, потрібна буде допомога лікарів Вашого фаху. Що Ви з цього приводу думаєте?

– Така допомога потрібна вже сьогодні. Вчергове переконався в цьому, поки працював у Вінницькому шпиталі. Адже так звана бойова психічна травма – це тяжкий наслідок війни. В результаті одні спиваються, другі – стають схильні до суїциду, треті… Одне слово, людина отримала тяжку психологічну травму, яку треба без зволікань лікувати. Я готовий, як спеціаліст, надавати таку допомогу, намагався пробитися до високих державних чиновників, щоб пояснити, переконати. На жаль, у них нема розуміння того, що це вкрай необхідно нашим бійцям.

– Які настрої панують на Рівненщині?

– Патріотичні! Люди не сумніваються, що перемога буде за нами. Вони схильні до самоорганізації, і якщо у правителів забракне сили волі для організації рішучої відсічі інтервентам, то наші громадяни зроблять це власними силами. Маємо історичну традицію. Перший штаб УПА постав в селі Гутвин нині Костопільського району на Рівненщині. Його очолював Дмитро Клячківський – Клим Савур. Ще один наш земляк, Бульба-Боровець, за завданням українського уряду в екзилі створив Поліську Січ, у якій воювало близько 10 тисяч повстанців. Тому нас дуже турбує відсутність політичної волі в очільників держави, страх чи небажання визначитися нарешті у боротьбі проти агресора.

Не можна жити брехнею і війну називати АТО. Це ж зневага до бійця! Я працюю в комісії Рівненського військового комісаріату. Більшість чоловіків, яких мобілізовано до армії, приходять із почуттям усвідомленого обов'язку перед Батьківщиною, за яку вони готові віддати життя. А їх виставляють у якості мішеней для терористів, російських регулярних військ, по яких можна стріляти лише з дозволу київських зверхників. Ми – як прив'язані собаки, кажуть українські воїни. Чого ми платимо життям за недолугі накази, за чиєсь боягузтво? Чому нас змушують відступати тоді, коли ми готові атакувати – тільки дайте нам зброю, якої хронічно не вистачає? Мене цікавить, чи чують голос українських воїнів на Печерських пагорбах, в Кабміні, в Міноборони? І ще. Чому здали Крим? Хіба після цього можна призначати О.Турчинова секретарем РНБО? Досі ніхто не відповів за Іловайську трагедію, за загибель захисників Донецького аеропорту, за безвідповідальність генералів, яких уже багато разів наші бійці називали поіменно. Це – наш біль.

– Дякую за відверту розмову. Сердечно вітаю Вас із ювілеєм!

Марія БАЗЕЛЮК

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ВШАНУВАЛИ ЛИЦАРІВ ЧЕСТІ ТА ВІДВАГИ

Зокрема, Голова Конгресу Степан Брацюнь зазначив: «Покоління 20–40 років виховувались на подвигах Героїв Крут. Сьогодні, на цьому святому місці, де вже започатковано пантеон нашим славним українським Героям, маємо продовжувати плекати і виховувати в наступних поколіннях той дух безмежного патріотизму і відданості рідній землі, який був у крутянців, першоцвіту нашої нації. Вже більш ніж півроку йде відкрита війна з Росією, а нам кажуть, що це АТО. Лише кілька днів тому ВР нарешті визнала на державному рівні Росію агресором. А де ж ставка Головнокомандувача? Де реформа армії, екстренне налагодження власного виробництва зброї? Ми сьогодні повинні сказати нашій владі і всьому світові, що кожна наша жертва на Донбасі – це є рішуче і гірке memento mori для всіх, хто нас не підтримує і думає, що їх це омине. На поклик Вітчизни знову стали вірні сини і доньки України, новітні крутянці. Тому сьогоднішній день є ще й днем подвигу та безприкладної любові наших сучасників до України».

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На завершення урочистого мітингу перед громадою виступили хор «Гомін» та хор Просвіти, після чого знову священики зачитали молитву за загиблими під Крутами, Небесною Сотнею та загиблими воїнами на сході України.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПАМ'ЯТІ ІСИ МУНАЄВА

Коли я познайомився з Ісою Мунаєвим, я зрозумів, чому так довго чеченському народу з легким озброєнням вдавалося чинити опір всій військовій потужності Російської Федерації.

Якщо ви читали в романах про благородних лицарів – то Іса саме такий, делікатний, інтелігентний і з серцем лева.

Іса – громадянин Данії, жив благополучним життям громадянина Євросоюзу, але коли він побачив, що Путін напав на Україну, то добровільно залишив спокійне життя, прекрасний комфортний світ і прибув сюди – в розорений війною Донбас, щоб допомогти нам боротися за свободу і європейське майбутнє.

22 серпня, напередодні російського вторгнення, разом з Ісою ми їздили під Іловайськ, щоб на місці оцінити обстановку: для мене було очевидно, що російське командування захоче відрізати наше велике угруповання під Іловайськом, і я тоді майже щодня писав і вимагав від Генштабу направити резерви для прикриття тилів... З Ісою всі хотіли сфотографуватися, всі на фронті пишалися, що бригадний генерал Ічкерії приїхав допомогти Україні, а ось у мене чомусь фото з Ісою на телефоні не знайшлося, якось весь час не до того було.

Перша фотокартка – це Старобешеве, я знайшов її в соцмережах. Іса – внизу коло БТРа, другий праворуч. А я на БТРі 28-ї бригади праворуч говорю по телефону.

Друга фотокартка Іси – зроблена на передовому командному пункті генерала Хомчака – блокпост 39.06 – найближчий перед Іловайськом, через який йшло постачання і управління боєм за місто, тут розміщувалася наша артилерія.

Ісі туди було їхати необов'язково – його, бригадного генерала Ічкерії, людини з величезним бойовим досвідом війни з російськими військами, виявилося неможливо оформити на службу в армію. Але шанс потрапити в саме гаряче місце на фронті Іса використовував будь-який, і ми їхали разом, в одній машині. Іса попросив собі позицію біля дверей, він перший в екіпажі мав відкривати вогонь – всі знали, що під Іловайськом вкрай небезпечно, ніяких резервів немає, і розвідгрупи супротивника вільно шастали по наших тилах. До Іловайська ми проїхали приблизно 100 кілометрів, не зустрівши жодного українського солдата – наші тили були відкриті, і на шляху були десятки місць, ідеальних для засідки. Ісу небезпека тільки радувала – йому нарешті видали автомат, він міг себе захистити – до цього зброю чеченцям не видавали, оскільки армія, пов'язана безглуздими інструкціями, не могла ніяк видати зброю досвідченим воїнам, які не оформлені на військову службу, але готові професійно битися за Україну.

Після повернення з Іловайська Іса штурмував всі кабінети – просив створити окремий батальйон чеченців. На жаль, коли Хомчак дав наказ оформити чеченців на службу в розвідбат, начальник Генштабу Муженко прислав комісію, щоб не допустити цього і не дозволити чеченцям-добровольцям стати окремим підрозділом у лавах Збройних сил. Річ у тому, що Іса приїхав до Дніпропетровська, а Порошенко і Муженко не хотіли створювати ніякі військові частини в Дніпропетровську, тому що у всьому бачили «приватну армію Коломойського» і свідомо зривали всі заходи щодо створення нових добровольчих загонів в Дніпрі. Але люди ж не винні – вони не знають нічого про ці палацові інтриги і фобії Головнокомандувача і приїхали в Дніпро якраз тому, що бачили, що тут б'ються, а не базікають. Коли Іса поїхав до Одеси з товаришем підтримати Аміну Окуєву на виборах, а потім заїхав до Києва, то в Адміністрації Президента виникла істерика, і вони дзвонили – просили Корбана забрати Ісу в Дніпро, а то раптом двоє чеченців щось таке натворять...

Іса бачив все це марення, але це абсолютно не змінило його волю до боротьби, і впевненість, і готовність віддати всього себе заради перемоги України. Він пробиває будь-які стіни.

Тому що Іса – це не боягузливий кабінетний хробак, а справжній прекрасний і сильний Воїн і справжній Лідер. І він узяв на війну свого рідного 18-річного сина, і його син не сидів у тилу, а був на передовій разом з батьком, і брав участь у бойових діях. Іса вважав, що благородна справа – боротьба за свободу – це краще виховання, і навчав бійців на особистому прикладі.

Чеченські добровольці змогли взяти участь у боях. Вони всі проявили себе також гідно і прекрасно, як і їхній командир, але офіційний статус Україна їм, на жаль, не привласнила.

На жаль, українська бюрократія і страхи декого у високих кабінетах так і не дозволили Ісі проявити його командирські якості. Бригадний генерал не зміг отримати дозволу захищати Україну, командуючи своєю військовою частиною.

Але це зовсім не змусило Мунаєва ображатися – він шукав можливості допомогти Україні, навіть якщо влада ставилися до нього неуважно. Зате всі люди, які стикалися з Ісою, відразу ж відчували до нього щире ставлення. Його дуже любили.

Завдяки Ісі я зрозумів – що бандити-кадировці – це не обличчя чеченського народу, а зрадники, найманці Путіна, такі ж бандити, як терористичний непотріб на Донбасі.

Бійці Мунаєва приїхали з різних країн світу. Вони приїхали, бо для них звільнити Україну означало в майбутньому звільнити і Чечню.

Іса часто говорив, що після звільнення України чеченці зможуть звільнити і його рідну Ічкерію. Він мріяв, що чеченські бійці повернуться додому, Ічкерія повстане і завоює собі свободу. Коли він говорив про Батьківщину, його голос тремтів, і обличчя світлішало. Слово «Честь» для Іси було, немов наказ.

Загибель Іси Мунаєва в бою під Дебальцевим – трагедія для всіх нас. Сам Іса до смерті ставився без всякого драматизму. Все, що він просив в України, можливість створити чеченський національний батальйон, зброю і найважливіше для нього – місце на мусульманському кладовищі. Найкраща пам'ять про нього буде, якщо Верховна Рада прийме нарешті закон, який дозволяє іноземним добровольцям службу в армії, якщо Президент почне надавати громадянство всім гідним воїнам-іноземцям, які б'ються і вмирають за Україну, якщо Іса Мунаєв отримає гідну нагороду і пам'ять від України. Упевнений, що він гідний статусу учасника АТО, і справа честі для України такий статус йому надати.

Іса був жорстким і вольовим бійцем, і він не потребував сліз і переживань. Спасибі тобі, Ічкерія, що ти довірила нам такого героя і такого захисника. Тепер його дух буде жити і в чеченських, і в українських воїнів. Пантеон небесних героїв схиляє перед тобою голови, генерале Мунаєв...

Юрій БУТУСОВ,
Цензор.нет

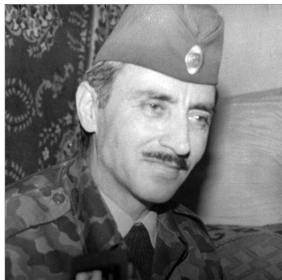

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ПРИХОДЬ ВІЛЬНИМ!

Так вітаються, запрошуючи до свого дому, на батьківщині бригадного генерала Чеченської Республіки Ічкерія Іси Мунаєва. Він прийшов вільним у наш дім – в Україну, тому що свобода для нього була найвищою цінністю, а така людина завжди залишається вільною, навіть тоді, коли ворог і його опричники окупували рідну землю.

Джохар ДУДАЄВ

ВАХА – «самітній вовк». 1996 рік.

На жаль, я не була знайома з Ісою Мунаєвим. Але добре знала тих багатьох чеченських героїв, які і по смерті залишаються живими, – у моїй пам'яті. Іса – однієї з ними групи крові. Тому я знаю, що він гідний нащадок і побратим видатних чеченців Байсангура Беноєвського – соратника Шаміля, великого державного мужа та воїна Джохара Дудаєва, лицаря честі, «самітнього вовка» Вахи Центроєвського і тисяч незламних чеченців, для яких Батьківщина і честь були суттю життя.

Іса поліг на полі бою за незалежність України. Від нині – він її син, наш з вами брат. Ми не плачемо. Ми низько схиляємо свої голови в пошані до землі, що народила Героя, і дякуємо його Родові.

Марія БАЗЕЛЮК

ЄВРОПЕЙСЬКА ПРЕСА

ІНОДІ НЕОБХІДНА ЗБРОЯ, ЩОБ ЗУПИНИТИ ЗБРОЮ

Реагуючи на посилення атак сепаратистів на Донбасі та провал переговорів у Мінську, європейські ЗМІ пишуть про необхідність поставок озброєння до України.

Активізація протягом останніх тижнів бойових дій на Донбасі та провал запланованих на кінець січня переговорів у Мінську спричинили певну зміну в сприйнятті конфлікту Заходом. Зокрема, як повідомили в The New York Times, в понеділок, 2 лютого очікується публікація доповіді восьми колишніх американських високопосадовців, в якій вони закликають Вашингтон надати Києву захисні озброєння на три мільярди доларів. Європейські ЗМІ зауважують, що, можливо, це є єдиною можливістю врегулювати конфлікт на Донбасі.

Британське видання The Guardian порівнює главу російської держави Володимира Путіна з колишнім президентом Югославії Слободаном Мілошевичем: «такий самий поганий, але більший». «Лише тоді, коли українська оборона зможе достовірно стримати російський наступ до досягнення патової ситуації, стане можливим урегулювання шляхом переговорів. Іноді необхідна зброя, щоб зупинити зброю», – пише The Guardian.

У британському виданні розмірковують над розподілом ролей: США надають озброєння, а Євросоюз зосереджується на санкціях та дипломатії. «ЄС ніколи не зміг би забезпечити одностайність стосовно таких військових поставок (до України – Ред.). Якщо взагалі, це мали би робити окремі країни. Хоча це могло би оживити стару насмішку «Америка готує, а Європа миє посуд», справа США полягає в забезпеченні більшості серйозних військових поставок. (…) Загальний розподіл обов'язків був би справедливим. Європейські економіки беруть на себе основний біль від санкцій, оскільки вони більше інвестували в Росію; вони нададуть основну економічну підтримку, яку Україна потребує для виживання, і вони беруть на себе більшість дипломатичних зусиль. По суті, МакКейн та Меркель є ідеальною парою «злий поліцейський» та «добрий поліцейський», – вважає The Guardian.

У Європі втрачають віру в дипломатичне вирішення

Віденська газета Der Standard констатує, що після провалу чергового раунду переговорів мінські домовленості є нежиттєздатними. «Росія, як і раніше, не зацікавлена у стабілізації ситуації в Україні. Те, що сепаратисти спричинили зрив запланованих нових переговорів у Мінську, є черговим підтвердженням цього. Вони відчувають себе на підйомі у воєнному плані та ставлять максимальні вимоги. Вереснева угода про припинення вогню є остаточно мертвою. Скептики і без того з самого початку називали її засобом Росії виграти час. Розвиток подій підтверджує їхню правоту», – зазначає австрійська Der Standard.

Про зневіру в розв'язанні конфлікту на Донбасі політичним шляхом пише і газета Derniires Nouvelles d'Alsace зі Страсбурга. «З кожним днем зникають шанси на дипломатичне вирішення. (…) Тому для деяких європейців зростає спокуса озброїти режим у Києві, щоб досягнути балансу сил. Втім, їх стримує побоювання зробити зайвий крок у напрямку цілковитого хаосу. Проте Європа не може більше ігнорувати цю війну біля своїх дверей. Раніше чи пізніше нам доведеться взяти на себе відповідальність», – наголошує французька Derniires Nouvelles d'Alsace.

Про провал політики Заходу пише і британська The Sunday Times. «Після поновлення минулого тижня російського військового наступу на Україну настав час для Заходу усвідомити, що його політиці не вдалося стримати Москву. В той час як президент Володимир Путін має чітку стратегію війни, агресії та дезінформації, Америка та Європа реагують мінімальним стримуванням, скромними санкціями та переважно неефективною дипломатією. Болісна правда полягає в тому, що Путін не відмовився від своїх цілей в Україні. Цільові санкції, накладені Європейським Союзом та Вашингтоном, встановили ціну, проте ціна виявилася недостатньо високою, щоб утримати Росію від продовження відколювання великих частин України – від Криму на півдні до Донецька на сході», – пише The Sunday Times.

 ПОЗИЦІЯ

БЕЗ ПЕРЕМИР'ЇВ

Чому за феноменального героїзму наших солдатів і офіцерів ми зазнаємо аж ніяк не неминучих поразок?

Це може виявитися непоправним, адже у нас немає величезних просторів, куди можна було б довго відступати. З цього погляду наше становище подібне до становища Ізраїлю, який для того, щоб вижити, має мобілізовуватися нестримно, діяти швидко й рішуче. А казки керівників про те, що воєнний стан не можна вводити, оскільки МВФ грошей не дасть – від лукавого. А що, окупованій Росією Україні МВФ дасть грошей?

РАДІО «ПРОМІНЬ» І «РУКА ВАШИНГТОНА»

Тим, хто керує нашою країною, треба більше думати про країну, а не про свій бізнес, позбавлятися комплексу бізнесюческва, «купи-продай» і не торгувати Україною, її національними інтересами. А якщо хтось не здатен мислити категоріями війни, не може бути військовим лідером нації, то краще піти, а не вести Україну до поразки й капітуляції.

Далеко не всі наші ЗМІ витримують гідний рівень обговорення проблематики воєнних дій. Нещодавно слухав радіостанцію «Промінь», у минулі часи вельми пристойну. Але в останньому випадку за ці вельми непрості питання взялися дві веселі подружки з «Променя», які радісно щебетали про глобальну політику. Виявилося, що в наших бідах винна... «рука Вашингтона», який щось там з'ясовує з Москвою, а нам американці мало допомагають. Провінційний антиамериканізм підтримав в ефірі й такий собі Ігор Попов з центру «Політика». Так, США повинні як гаранти Будапештського протоколу 1994 року допомагати нам значно більше. Але давайте подумаємо, що було б, якби в світі не існувало США? І як поводилася б тоді Росія по відношенню до своїх сусідів? Європа підібгала б хвіст і мріяла б лише про те, щоб Росія її не чіпала, а російська авіація вже бомбила б Київ і Львів. Але вкорінені радянською пропагандою (а вона у нас тривала й 23 роки незалежності, й сьогодні ще далеко не померла) тези про «світове зло» в особі Америки, ніяк не хочуть покидати загиджені мізки багатьох наших співгромадян.

Та й щодо позиції керівництва України. Ще раз хочу нагадати слова філософа Фрідріха Ніцше: «Допоможи собі сам, і тоді кожен тобі допоможе». А як наша влада допомагає Україні? РФ веде проти нас війну на знищення. А ми навіть свого посла з Москви не відкликали, не кажучи вже про розрив дипломатичних відносин і закриття кордону. Російські потяги можуть вільно курсувати через нашу територію, так само як і автобуси, машини, літаки російських компаній можуть літати над нашою землею, а громадяни РФ можуть без обмежень пересуватися Україною. У нас працюють російські банки, підприємства, що належать російському капіталу, йде жвава торгівля з агресором. Окупований Крим і десятки тисяч військовослужбовців РФ досі не перейшли на картки і пайки на півострові лише завдяки потоку продовольства з материкової України. Для того, щоб у Криму не було продовольчого колапсу, щодня через Перекопський перешийок мусять проїздити мінімум 500 хур з продуктами, оскільки добовий максимум Керченської переправи – 90 хур. І вони проїздять. Значна їх частина транзитом їде в Краснодарський край РФ. Війна війною, а «любим друзям» наших лідерів треба збагачуватися. І що, на Заході не бачать, як наша влада намагається однією дупою сидіти одразу на десяти стільцях: по парних днях з ворогом воюємо, а по непарних – торгуємо... США заборонили своїм фірмам вести бізнес у Криму, а Україна – не заборонила, навпаки... Хури до Криму їдуть, а от простим українцям з материка й півострова дорога закрита, ні до Криму, ні з Криму, ні потягів, ні автобусів, нічого. За рахунок простого люду відігратися завжди легше, ніж ображати олігархів, яким не війна, а мати рідна. Безпринципна політика може закінчитися тим, що всі наші союзники плюнуть, і ми залишимося наодинці з Кремлем. Деякі олігархи розраховують домовитися з Путіним. Нехай читають Ільфа і Петрова, Остап Бендер теж розраховував домовитися з румунськими прикордонниками... На війні треба воювати, а не займатися бізнесючеством, об'єктивно допомагаючи агресорові.

А в радіоефірі починає, як пошесть, поширюватися типаж веселих подружок у студії, які можуть з рівним успіхом обговорювати будь-які теми, від рецептів кетчупу до світової політики. Чомусь менеджмент радіостанцій вважає подібний формат дуже прогресивним...

СПАСИБІ «ПЕРЕМИР'ЯМ»

На телеканалі «112» екс-нардеп від «Свободи» Ігор Мірошніченко в компанії з командиром батальйону «Айдар» і нардепом Мельничуком і нардепом від «Блоку Порошенка» Герасимовим обговорював поточні події. Зрозуміло в першу чергу йшлося про війну й наші упущені перемоги, про сумні наслідки горезвісних «перемир'їв», які для російських регулярних і парамілітарних підрозділів ніколи нічого не означали, окрім можливості регулярно відстрілювати українців (наші втрати під час «режимів тиші» обчислюються сотнями бійців) і колосально нарощувати власні сили. Якщо вірити секретареві РНБО Турчинову, сьогодні «ДНР» і «ЛНР» разом з їхніми російськими кураторами мають уже повноцінний танковий корпус. Спасибі «перемир'ям»... А якби в червні-липні, коли кадрових російських частин на Донбасі ще не було, діяли рішуче й сміливо, то були всі шанси взяти Луганськ і Донецьк, поставивши Путіна перед фактом ліквідації його маріонеток. Але почалися хронічні «перемир'я»... Нехай мене звинувачують в особистому, так, я кримчанин, але думаю, що багато наших поразок пов'язано з тим, що досі не зроблені висновки, не проведено аналіз кримської катастрофи Української держави. Тому помилки й злочини кримського зразка постійно повторюються. Я розумію, що багато вищих керівників особисто зацікавлені в тому, щоб про Крим мовчали.

Кримський письменник Валентин Бут, який був очевидцем подій, написав про це: «...вперте небажання пана, що назвався Головою парламенту (а, отже, за відсутності Президента обійняв пост Головнокомандувача Збройних Сил) взяти на себе відповідальність дати наказ на застосування підрозділів ЗС, розташованих на півострові, призвело, зрештою, не лише до втрати Криму, втрати іміджу України, а й до значно серйозніших загроз. Я вже не мовлю по кинуте на призволяще військо, яке протягом майже місяця просило Київ хоч про якийсь притомний наказ, але так і не дочекалось його. Тепер те військо намагаються виставити зрадниками. Спроби перекладання своєї провини на іншого ніколи й нікого не прикрашали. Якщо ж провину в зраді намагаються перекласти на зраджених, то це вже підпадає під визначення підлості...

Попри весь розвал, який панував у війську, в Криму все ж було достатньо боєздатних частин, які в разі вчасного отримання відповідних наказів могли ефективно припинити катастрофічний розвиток подій, взявши під контроль адміністративні будівлі, найважливіші об'єкти інфраструктури... Справді, коли головнокомандувач забороняє застосовувати зброю задля уникнення провокацій («Стояти й не провокувати!» – пам'ятаємо майдану тактику, яка ледь не довела до удавлення Революції Гідності?), чи зважиться на те пересічний офіцер, який чітко розуміє рівень своєї відповідальності?

Недолуга тактика зволікань, непротивлення злу насильством не могла не заохочувати агресора. Росія діяла рівно так, як їй те дозволяла українська влада... Саме тому, виждавши зовсім недовго, переконавшись, що спротиву не буде, Путін почав методично насичувати Крим російськими військами. Здача Криму відбулася». (Тут дуже багато схожого на те, що сьогодні відбувається на Донбасі!)

Валентин Бут робить висновок: «Вище керівництво держави, військове відомство і досі поводяться так, наче ніякої війни нема. Справді, все вирішується просто, досить лише назвати війну АТО!

Я не можу чомусь останнім часом позбутися відчуття, що дими вулиці Грушевського і кров Інститутської стали початком очищення для моєї нації, та, на жаль, не для влади, бо від неї й досі тхне брехнею, облудою, некомпетентністю, зрадою».

ВОНИ ВИЗНАЮТЬ ЛИШЕ СИЛУ

Чи можна з такою владою розраховувати на перемогу? Вона, влада, постійно лякає нас, що третій Майдан допоможе Путіну. А хіба ця влада не допомагає Путіну своєю боязкістю, інтриганством, пожадливістю й безпринципністю? Чого варте, наприклад, рішення цієї влади (вже після Криму!) скоротити вдвічі Військово-морські сили України? Це що, заклик-пропозиція Путіну здійснити морські десантні операції проти Одеси, Миколаєва, Очакова? Дійсно, що реально небезпечніше для нашої країни – третій Майдан чи збереження нинішньої саботажно-олігархісько-капітулянтської влади?

На «5-му» телеканалі відбувалися чергові депутатські посиденьки. Представник «Блоку Петра Порошенка» нардеп Іван Вінник наполегливо радив публіці не критикувати Президента, не чіпати вище військове командування. Багато хто висловлює незадоволеність діяльністю начальника Генштабу Муженка. Пан Вінник патетично закликав не лише критикувати, а й вносити конструктивні пропозиції, мовляв, а кого ви можете назвати, крім Муженка... Майже як у Росії, хто, якщо не Путін, немає таких. Наскільки мені відомо, великий авторитет у військових мав командувач Сухопутних військ генерал-полковник Воробйов. Але його піддали люстрації.

Утім, не треба вимагати від громадськості вирішення конкретних кадрових питань. Проблема в іншому. Чому за феноменального героїзму наших солдатів і офіцерів ми зазнаємо аж ніяк не неминучих поразок? Якою є якість вищого командування й політичного керівництва країни?

Здійснення мирного плану Порошенка можливе лише в разі ліквідації «ДНР» і «ЛНР». На миротворчу риторику Президента України Путін і його терористи плюють. І на всі домовленості – теж. Вони визнають лише силу. І лише надлюдським напруженням усіх сил нації та держави ми можемо встояти в цій війні.

Ігор ЛОСЄВ,
«День», № 14–15

 ГЕРОЯМ – СЛАВА!

КОНГРЕС ВШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ КРУТЯНЦІВ

29 січня 2015 р. Україна вшановувала пам'ять Героїв Крут. Ця подія набула великого значення для всіх українців. Саме зараз, коли чобіт московського окупанта топче нашу благословенну Вітчизну, приклад геройчного чину юнаків, що 97 років тому захистили Київ від більшовицької орди, набуває символічного значення. І тому урочистості на станції Крути не могли відбутися без участі Конгресу Українських Націоналістів.

Час випробувань, який настав для України, вимагає від українських націоналістів максимальної активності. Про це в виступі на урочистому мітингу говорив заступник голови КУНу Євген Лупаков. Члени Конгресу Володимир Петранюк, Василь Овчарук, Михайло Павленко та Олександр Кумановський поклали квіти до кургану Слави, де загинули в нерівній битві з московськими варварами студенти юнацької школи ім. Богдана Хмельницького, гімназисти і студенти київських університетів.

Ці юнаки – первоцвіт української нації – стали на прю з 6-тисячним військом окупантів. У юних українців було лише 400 багнетів!!! І вони перемогли! Бо монгольська навала росіян була затримана, а в цей час у Бересті відбулося підтвердження визнання Української Народної Республіки.

Спадкоємці Степана Бандери і Романа Шухевича, Слави Стецько і Василя Кука – члени Конгресу Українських Націоналістів вшанували пам'ять Героїв Крут і закликали Україну і Світ до захисту європейської цивілізації, що є зараз синонімом слова – Україна!

Слава Україні! Героям слава!

Володимир ПЕТРАНЮК,
голова Дніпровського осередку КУН
в м. Києві

НЕЛОЖНИМИ ВУСТАМИ

ІГОР МАЛИЦЬКИЙ, В'ЯЗЕНЬ ОСВЕНЦІМА, НАЗИВАЄ ПУТІНА ІНТЕРВЕНТОМ

Харків'янин, колишній в'язень Освенціма Ігор Малицький, що викликав у «ватників» істерику жовто-блакитною стрічкою на піджаку під час церемонії на честь визволення табору, з трепетом ставиться до своєї георгіївської стрічки і обурений тим, що її зараз носять хто попало.

Професору кафедри машинобудування Української інженерно-педагогічної академії 90 років. У нього – дочка, три внучки, онук, троє правнуків і три кішки. Найбільше в житті Малицький любить жінок, кішок і коней, користується мобільним телефоном і Інтернетом і досі їздить верхи.

Викладає в університеті – студенти називають його «МІФ № 188005». МІФ – тому що Малицький Ігор Федорович, а номер йому випалили на руці, в концентраційному таборі.

«Я в дитинстві бачив, як коням на крупі випалюють номер полку. Коли мені це зробили, я подумав: Боже, це ж мене перетворили на худобину», – говорить він.

Нещодавно Малицький брав участь в урочистій церемонії на честь 70-річчя визволення табору смерті. Поки «ватники» в соцмережах істерили з приводу його жовто-блакитної стрічки, Ігор Федорович перейматвся важкими спогадами, що нахлинули на нього при вигляді крематорію, газових камер і нар, на яких спав.

«Через 70 років ми знову зустрілися там з хлопцями, з дівчатами. Подих перехоплювало, важко було говорити. До мене звернувся польський президент, щось запитав, а я стою і не можу йому відповісти, – розповідає Ігор Федорович.– Я зайшов до камери, де нари мої стоять, і на них підпис «Ігор Майор» – це у мене така кличка була «Майор» через батька. І тут екскурсовод стала говорити, що тут сиділи парашутисти. Я не витримав, розкричався: «Якщо не знаєш, навіщо ти верзеш чорт зна що. Тут чотири радянських офіцери сиділи, які організували партизанський загін, їх зрадили, і вони сюди потрапили!» Розплакався...»

Але зараз, каже Ігор Федорович, самопочуття прийшло в норму.

«Я ніколи не кривлю душею, кажу правду і нічого не боюся, бо гірше Освенціма вже нічого не буде. А все інше я переживу», – заявив він на початку бесіди.

– Ігоре Федоровичу, а ви знаєте, який галас через вас в Інтернеті піднявся?

– Знаю *(сміється)*. Я отримав георгіївську стрічку на медалі «За перемогу над Німеччиною», мій дід – двічі георгіївський кавалер, але я громадянин Ук-ра-ї-ни, українець, і ніякий інший прапор я не візьму! Люблю я – не люблю уряд наш, але Батьківщина моя – Україна і прапор мій – жовто-блакитний. Я поважаю і його, і георгіївську стрічку, то в яку країну мені їхати!? У Росії зривають жовто-блакитні стрічечки, у нас в Україні – георгіївські. Інша справа, що їх надягають бандити всякі... Я проти того, щоб її носили ті, хто цього не заслуговує. Це все одно, що чужий орден вдягати.

– А як думаєте, чи правильно, що Путіна не запросили до Освенціма?

– Мене про це запитали російські журналісти, а я їм відповів, що я б на його місці сам не поїхав. Його Європа не любить, і йому прикро було б у такому місці отримувати неприємні відгуки.

– Ви його ким вважаєте?

– Інтервентом, після Криму. Він підступно вчинив, скористався ситуацією в Україні, захопив Крим, а тепер йому потрібно туди пробити собі дорогу, і він підтримав сепаратистів. Він розпалює ворожнечу між українцями і росіянами, хоче розділити і панувати. Є чи ні у нас націоналізм в Україні, але базари з кавказцями у нас не громлять і не підривають, як у Росії.

Зараз, коли все розгорілося, це треба гасити, поки третя світова війна не почалася.

І ще я Президенту нашому хотів дві речі сказати, але не встиг. Перше: навіщо він секретарем РНБО призначив Турчинова, який без бою здав Крим? Йому треба йти до церкви молитися, а не командувати військами! Зі мною в таборі сидів майор з Бреста, і він мені розповідав, як вони у фортеці оборонялися одним полком. А у нас армія там ціла стояла і флот! Ми ж всю Україну втратимо такими темпами.

І друге: треба привезти до Освенціма наших студентів і школярів, щоб вони бачили, що таке інтервенція і що буває, коли чужа країна захоплює твою країну. Це найкращий приклад, без всяких кіно і газет.

– Ви в поважному віці бадьорі, працюєте, освоїли комп'ютер і Інтернет – в чому ваш секрет? Напевно, не п'єте і не курите?

– Курив з 13 до 45 років безбожно, а потім узяв в один день і кинув. Пити – випиваю, але не напиваюсь, а 100-150 грамів – до місця. Вранці збігаю на джерело, занурюся і води наберу. Полювання, рибалка, гриби, верхи їжджу: я козачий полковник.

А взагалі, щоб довго жити – я це мужикам кажу, є всього лише три умови – не бути жадібним, не бути заздрісним і любити жінок. Тому я студенткам своїм ніколи не ставлю двійок... Та перестань ти кусатися! – У трубці чується шипіння і нявкання. – Це кішка моя. Сердиться, що я з вами спілкуюся, не звертаю уваги на неї.

...і сьогодні

Ігор МАЛИЦЬКИЙ, 1947 р.

ФАШИСТИ ПРОВОДИТИ ДОСЛІДИ – РВАЛИ ЗУБИ БЕЗ НАРКОЗА

До концтабору Ігор Федорович Малицький потрапив безвусим юнаком: він закінчив вісім класів і грав на вулиці у футбол, коли почув, що почалася війна. Батька – командарма Червоної Армії – розстріляли ще в 37-му, мама була поранена під час бомбардування, евакуюватися не змогли. 30 днів на санях Ігор віз маму з Харкова до Кіровограда, передав родичам, врятував, а сам потрапив до табору Терезин в Чехословаччині.

Тікав, зловили, знову тікав – латиський солдат вів Ігоря на розстріл і пошкодував, відпустив. Через годину Малицького знову зловили і повернули в Терезин, де він сидів в одній камері з чеськими офіцерами – вони і дали Ігорю прізвисько «майор», дізнавшись, що його батько був військовим.

«Потім нас перевезли до Освенціма. Вишикували, частину відібрали, в тому числі і мене, а інших кудись повели. Як виявилося – у газову камеру, а потім спалили. Досі пам'ятаю цей запах горілого м'яса, – згадує Ігор Федорович. – Дітей виносили з газової камери ще живими – матері їх ховали, притискали до себе. Есесівці брали їх за ніжки і добивали головою об землю. Одного разу я впізнав серед в'язнів Ніну Гуданову, дочку Героя Радянського Союзу, мою землячку, і хліба їй передав. Потім вона попросила принести хоч якесь дрантя, я ганчірки в бочці з водою сховав і прикотив. Ми з нею зустрілися знову в 73-му, я вже був одружений. Вона каже: «Ну, зрозумів тепер, Ігорьок, навіщо мені ганчірки були потрібні?». І додала: «Навіть якби мені зараз дали діамантове намисто, воно б мене не порадувало так, як тоді цей хліб і шматок ганчірки».

Після побачених жахів Малицький донині називає себе безбожником. Каже, що Бог не допустив би, щоб ангелів кидали в піч:

«Для мене Бог – це природа, яка живить людей, і жінка, яка продовжує рід людський».

У таборі над ним ставили досліди – рвали зуби без наркозу. У 17 років Ігор Федорович залишився без зубів, співкамерники жували за нього брукву і годували цим пюре.

«Пам'ятаю голод: їсти хотіли не шлунком, а всім тілом!» – згадує він.

П'ятого травня сорок п'ятого року табір вранці погнали в гори, а до 12 години в'язні збунтувалися, перебили охорону і розбіглися. Малицький прийшов у розташування частин Червоної Армії і став військовим. Шість років прослужив, у 1950-му повернувся до рідного Харкова, одружився, здобув вищу освіту, звання професора, виховав сина та доньку.

Дружину поховав 14 років тому. Живе з трьома кішками, в оточенні сімейних фото і зберігає дві форми: радянську військову і тюремну – біло-блакитну.

За матеріалами Depo.ua

БУКОВИНСЬКІ НОВИНИ

У ДЕНЬ ПОШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ КРУТ

Вже стало доброю традицією в День пошанування героїв Крут – 29 січня проводити в Чернівцях смолоскипну ходу містом. В цій ході взяли участь багато громадян, високо несучи великі запалені смолоскипи та прапори. Лунали вигуки: «Слава Україні – героям слава!», «Слава нації – смерть ворогам!», «Україна – понад усе!», інші. А після цього в ошатній залі Палацу культури зібрались всі небайдужі люди, щоб зустрітись з таким бажаним гостем в нашому місті – відомим письменником Василем Миколайовичем Шкляром.

Також ми продовжували пошановування героїв-крутян, молодих гімназистів, які свідомо пішли на вірну смерть, захищаючи рідну Вітчизну від лютого ворога. З поля бою молоді хлопці не повернулись... Не дожили... Не долюбили... Хвилиною мовчання було вшановано їх світлу пам'ять. Тут відбувався збір коштів для воїнів АТО.

Величезна зала не вміщала всіх людей. У черзі вишикувалися люди за книгами Василя Шкляра «Чорний ворон», «Маруся», іншими. У другій великій черзі всі бажаючі стояли до нашого вельмишановного гостя, щоб отримати підпис на книзі з рук самого автора.

Василь Миколайович мав прекрасний виступ про героїв Крут, провів паралелі між ними і сьогоднішніми героями, які воюють за звільнення нашої землі від російського загарбника.

Його виступ багаторазово зупиняли тривалі оплески в залі. Адже скільки повчального ми винесли з цього вечора. Нас переповнював дух патріотизму до самих кісток, бо сказати до глибини душі – це було б замало.

Хор національного університету «Дзвін» – чоловіча хорова капела на чолі з досвідченим керівником Любомиром Романовичем Равлюком виконав ряд патріотичних пісень про Крути, січових стрільців. Було і фото на пам'ять з нашим дорогим гостем. Також виступив гурт «Тарута». Це голоси Майдану. Їхні бойові, геройські пісні вразили нас до сліз. А які чудові пісні під звуки гітари виконав Сергій Василюк, лідер гурту «Тінь сонця». Вони надзвичайно сподобались всім присутнім.

За таке чудове проведення патріотичного вечора «Пам'ятай про Крути», ми вдячні Мар'яну Лазаруку та Наталії Гусак з громадської організації «Самопоміч».

На наступний день, 30 січня 2015 року ми не змогли утриматись від того, щоб не побувати на ще одній зустрічі з Василем Шкляром в меморіальному музеї В.Івасюка. Цю зустріч організував Мирослав Лазарук – директор музею Володимира Івасюка, головний редактор «Буковинського журналу». Тут зібрались всі шанувальники творчості письменника. Говорили про те, що Бог дарував Василю Шкляру такий великий талант – дар слова, пера. У нас викликає великий подив, якою він є скромною людиною, щоб спілкуватись з будь – якою людиною, вміти вислухати та приділити їй увагу. Адже це, на жаль, не притаманно людям такого високого рангу. Ми подякували нашому гостеві за його відповіді на поставлені запитання.

Лариса Бережан виконала чудову пісню «Колискова» на слова Грицька Чубая. Всі разом ми заспівали «Червона рута» – нашу, Івасюкову. Без перебільшення хочу сказати, що зустріч з Василем Шкляром була особливою. Він – світоч добра і правди. Це В-е-л-и-к-и-й українець – патріот.

Ми подарували нашому гостеві ікону Божої Матері, вишиту бісером. Були і «Многая літа». Всі дуже хочемо, щоб Василь Миколайович Шкляр ще приїхав до нас. І ми будемо чекати його з нетерпінням.

Слава Богу, що Господь дарував Україні такого мудрого письменника – поводиря нації. Честь і шану йому складаємо!

Слава Україні! Героям слава!

М. КИСИЛЬОВА

АКЦЕНТИ

СВЯТО ГЕРОЇНЬ У СВІТЛІ НОВІТНІХ РЕАЛІЙ

Знову холодний місяць лютий несе нам тепло Свята Героїнь, наповнює його новим змістом, чорною і червоною ниткою вишиває продовження славної традиції.

Свято Українських Героїнь зродилося в п'ятдесятих роках XX ст. у діаспорі, коли весь світ сколихнула звістка про повстання українських політв'язнів у таборах Норильська, Воркути, Кінгіру. Найбільш вражаючою у цих подіях була участь у повстанні жінок (переважно українок). Вони, беззбройні, з високо піднятими головами і палаючими серцями, щільними рядами виступили перед радянськими танками, котрі були направлені на придушення повстання в'язнів. Жінки виступили вперед, намагаючись захистити повсталих від розправи, вважали, що неможливо військовим нищити беззбройних жінок… Проте танки, послані нелюдами, не зупинилися, сунули вперед, і під їхніми гусеницями обірвалися життя сотень кращих дочок України… Отоді й виникла думка започаткувати свято для вшанування українських героїнь. І тих, що згинули під совєтськими танками, і всіх інших, якими споконвіків багата українська земля.

Україна, як ніяка інша країна, наповнена проявами саме жіночого героїзму. Коли в інших країнах героями ставали переважно чоловіки, то в Україні маємо зразки надзвичайної свідомості та надзвичайного героїзму жіноцтва. І це варто підкреслювати. Адже жіночий героїзм – це вищий ступінь героїзму. Жінка від природи – сотворіння делікатне, ніжне, фізично досить слабке. Кожен геройський вчинок коштує їй багато більше, ніж чоловікові. І все ж упродовж усієї нашої історії ми маємо подиву гідні постави жіночого героїзму. В усі важкі для нашої землі часи жінки мужньо вставали поруч з чоловіками, твердо протистояли ударам ворогів чи стихій, своєю відвагою надихали на високі подвиги чоловіків, оберігали їх від зневіри та занепаду духу через послані долею поразки.

З найдавніших переказів і легенд докнязівського періоду доходять до нас відомості про прадавнє жіноцтво України: Либідь, сестру засновників Києва, Доброгніву, дочку київського посадника Уліба, княгиню Ірину Аскольдову та інших. І завжди перекази підкреслюють, що цим жінкам були притаманні мудрість і мужність. У часи, коли багато народів оспівували лише жіночу красу своїх дочок, українські легенди й літописи відзначали героїзм і патріотизм, притаманний українському жіноцтву.

Впродовж всієї багатовікової нашої історії можемо побачити величні постаті жінок героїчного духу, які захоплювали сучасників, прославляли наш народ та служили надихаючими прикладами для наступних поколінь. Кожна епоха залишала нам образи-символи героїчного жіноцтва свого часу.

Протягом тисячоліття вшановує наш народ пам'ять про **Ольгу – княгиню Руси-України**. Адже яку мудрість і мужність треба було мати, щоб повернути у ті давні часи колесо історії, щоб зробити перший крок української нації на шляху до християнства… І зробила його українська жінка!

З часів козаччини до нас пробився промінь яскравого подвигу **Олени Завісної**, дружини сотника Михайла Завісного, коменданта замку містечка Буші на Поділлі. Коли у 1654 році польське військо під командуванням Степана Чарнецького намагалося приступом взяти замок, коли поліг у нерівному бою її чоловік, Олена Завісна, не зважаючи на пропозиції здаватись та обіцянки гарантувати всім оборонцям життя, підпалила порохівню й висадила у повітря себе, своїх дітей та решту оборонців, при тому знищила і багато ворогів.

Небачений у світі героїзм проявляли українки під час Першої Світової війни та боротьби за Українську державу. Геройськими подвигами прославились українські дівчата–січовички, які стали поруч з чоловіками на прю з найбільшим ворогом українства – московською навалою. Видатною історичною реальністю стала жіноча чота Січового Стрілецтва. Активність і героїзм українських дівчат, які створили жіночу бойову одиницю і гідно пройшли крізь випробування Першої Світової війни, були воістину унікальними. Австрійські газети відзначали, що це перші жінки у бойових формаціях Європи. А було їх немало – 33 у сформованій ще до війни жіночій чоті УСС-ІІ.

Олена Степанівна, Софія Галечко, Гандзя Дмитерко, Василина Оципко, Олена Кузь, Павлина Михайлишин... Ці та інші жіночі імена пробиваються до нас із тих важких, але героїчних днів, і стають свідченням героїки свого часу.

Героїка національно-визвольних змагань 1914–1919 рр. надихала до чину й наступні покоління. У 1920 р. виникає УВО (Українська Військова Організація), у ній особливо відзначається **Ольга Басараб**. Закінчивши своє життя мученицьким смертю в польській тюрмі, перенісши неймовірні катування та нічого не виказавши катам, Ольга Басараб стала символом нескореності й героїзму українського жіноцтва.

Далі, в буремні дні Другої Світової війни, героїчний дух населення західноукраїнських земель створив армію, яка не підкорилась ворогам усіх мастей і дала приклади небувалого стоїцизму і посвяти тисяч борців за волю. І знову в цій боротьбі масово були задіяні жінки, вони яскраво демонстрували свої різнобічні таланти, мужність, витривалість і нескореність. Українські підпільниці були розвідницями, зв'язковими, бійцями, пропагандистами. Назавжди залишаться в народній пам'яті імена **Катерини Зарицької, Богдани Світлик, Галини Дидик, Олександри Паєвської, Люби Гайовської** та багатьох інших.

Дякувати Богові, серед нас ще живуть представниці того нескореного покоління – **Ольга Ільків, Дарія Гусяк, Віра Філяк-Крокіс** і ще деякі, котрі мужньо перенесли неймовірні тортури від совєтських катів та багаторічне ув'язнення, але не зламалися, не втратили любові до Вітчизни та бажання служити державотворенню Незалежної України.

І ось знову сьогодення дає нам нові свідчення славної традиції українського жіночого героїзму, який з новою силою розгоряється на тлі нашої історії.

Над незалежною Україною нависла небезпека. Зухвалий сусід-загарбник, споконвічний ворог українства, намагається знищити нашу незалежність, нашу свободу й прагнення цивілізованого поступу й розквіту в сім'ї вільних народів.

На захист найвищих політичних і соціальних цінностей Української Держави виступили представники нового, молодого покоління, в тому числі народженого вже в Незалежній Україні. І серед цієї патріотичної молоді яскраво виділяються представниці слабкої, здавалося б, статі. Та дух їхній аж ніяк не слабкий!

Яку самовідданість і силу духу виявляли **Руслана Лижичко** на Київському Майдані і **Софія Федина** на Львівському Майдані!

Як мужньо встала на боротьбу зі злом українська журналістка та громадська діячка **Тетяна Чорновол**, яку не зламало навіть жорстоке, нелюдське побиття слугами злочинної влади Януковича!

А коли проти волелюбних громадян антиукраїнська влада кинула репресивні сили, дівчата й жінки відважно стали поруч з чоловіками. Вони, чим могли, допомагали, ризикуючи власним життям, намагалися рятувати поранених активістів-патріотів.

Антоніна Дворянець, 1952 р.н., 18 лютого 2014 року кинулася допомагати чоловікам, яких беркутівці забивали кийками на верхній барикаді на вулиці Інститутській, після чого сама загинула під кийками спецпризначенців міліції.

Звироднілі бійці «Беркуту» не зважали на жінок, позбавлені елементарної чоловічої гідності й людяності, люто били всіх, кого вдалося зустріти. Так, 23 січня 2014 року беркутівці викрали 22-літню волонтерку медичної служби Майдану **Олександру Хайлак**, родом з Донеччини, використовуючи приватний легковий автомобіль, вивезли її до лісу й після побиття залишили без документів, речей, грошей та ліків посеред зими під Києвом.

Тендітна дівчина з Львівщини **Ольга Бура**, 1986 р.н., з 24 листопада 2013 року була в загонах сотні Самооборони Майдану. Від отриманих під час протистояння важких травм померла в київській лікарні 10 березня 2014 року. Посмертно їй присвоєно звання Героя України.

Також посмертно присвоєно звання Героя України старшій жінці, лікареві-анестезіологу **Людмилі Шеремет**, 1943 р.н., котра загинула в м.Хмельницькому 19 лютого 2014 р., біля будівлі СБУ, внаслідок стрілянини, яку з автоматів відкрили по українських протестувальниках.

Отож немало жінок проявили величезний героїзм у часи Революції Гідності, і жіночі душі теж полетіли у вирій з Небесною Сотнею.

І далі у визвольній війні (яку завуальовано звуть АТО) захищають Україну від банд сепаратистів і російських окупантів численні українки – і як бійці, і як медики, і як надзвичайної самопожертви волонтери.

Діяння українських волонтерів уже обростають правдивими легендами й добрим гумором. Наприклад, побутує таке жартівливе твердження: «Чому в Україні немає ядерної зброї? – Бо ще не замовили волонтерам!»

Багато українських жінок беруть участь у справедливій війні захисту України, наразі не знаємо імен усіх новітніх Українських Героїнь, але яскраво світить нам і цілому світу незрівнянний, величний образ українського незламного духу України в особі відважної льотчиці Надії Савченко. Це справжній символ героїзму й нескореності, мужності й самопожертви!

Надія Вікторівна Савченко – українська військова льотчиця, штурман-оператор вертольота Мі-24 16-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України, старший лейтенант.

Народилася 11 травня 1981 року в Києві.

З дитинства Надія мріяла стати льотчиком бойових літаків, але шлях до цього був досить звивистим.

Після закінчення школи здобула фах модельєра-дизайнера та протягом року навчалася на факультеті журналістики Київського університету «Україна». Згодом вступила за контрактом до лав Збройних сил України, службу почала в залізничних військах радисткою.

Потім підписала контракт на службу в 95-ій аеромобільній бригаді в Житомирі, де саме формувався перший контрактний батальйон. У 2004–2005 роках у складі українського миротворчого контингенту брала участь у місії в Іраку, де прослужила шість місяців на «чоловічій» посаді – як стрілець третьої роти 72-го окремого механізованого батальйону.

Після повернення з Іраку вступила до Харківського університету повітряних сил, який закінчила 2009 року як штурман. Проходила службу штурманом-оператором Мі-24 3-го окремого полку армійської авіації Повітряних Сил ЗСУ в місті Броди. Має 170 годин нальоту і 45 стрибків із парашутом.

Разом з тим Надія Савченко, як типова українка, любить займатись рукоділлям (декоративний дизайн, художній вітраж, вишивання, гончарство тощо).

Мужність і талант, велика любов до України становлять духовний стержень цієї дівчини. Зрештою, такі ж риси притаманні, як бачимо, і її матері Марії Іванівні та сестрі Вірі. Це – сучасна велич українського жіноцтва!

Під час війни на сході України Надія Савченко брала участь в антитерористичній операції як добровольця батальйону «Айдар». Брала участь у боях біля селища Металіст під Луганськом, де, йдучи за пораненими, потрапила в полон до терористів 18 чи 19 червня.

Спочатку утримувалась у полоні терористами батальйону «Заря». У мережі набув поширення відеозапис, у якому вона, прикута наручниками до труби, гідно й сміливо відповідає під час допиту:

– Надіє Вікторівно, скільки зараз виступає проти нас сил, які саме, що Ви можете розповісти?

– Ви гадаєте, я це знаю? Я думаю, вся Україна.

Так відповіла горда Українка. (Щоправда, оригінальний текст був російською мовою.)

Мабуть, її непохитна постава зробили сильне враження, як на бойовиків-терористів, так і на російську, не менш терористичну, владу Росії.

На початку липня 2014 р. Надія Савченко опинилася на території Росії, куди її насильно й незаконно вивезли. Її безпідставно звинуватили у вбивстві російських журналістів, які висвітлювали дії сепаратистів. З типовим російським цинізмом тримаються цього звинувачення навіть тоді, як стало відомо, що журналісти загинули після моменту затримання Надії Савченко. Не гребують і таким інспірованим звинуваченням, як незаконний перетин кордону Росії. І це тоді, коли самі ж насильно, з мішком на голові, вивезли її з України! Воістину цинізм і неприкрита брехня російської влади не має меж!

23 грудня Савченко заявила, що хотіла б сказати Путіну, що Україна ніколи не була «меншовартіснішою ніж Росія», і не треба принижувати українців, називаючи їх «малоросами» чи «новоросами».

Ніяким способом не вдається ворогам зламати Надію. Боячись її слова на суді (де вона появляється з тризубом на грудях і говорить українською мовою), не привозять її більше на так звані суди. Порушуючи всі міжнародні норми, не допускали до неї українського консула та творили масу різних беззаконь.

Навіть коли Надію Савченко було обрано народним депутатом України, а згодом і делегатом Парламентської Асамблеї Ради Європи, всі права Надії Савченко ігноруються злочинною російською владою.

Не маючи іншого способу боротьби та вираження протесту проти беззаконня, Надія Савченко оголосила голодівку і з ризиком для власного життя голодує вже другий місяць (більше, ніж будь-хто до цього).

Українська Героїня свідома смертельної небезпеки такого голодування, але заявила, що готова вмерти за свої права й ідеали, за Україну.

21 серпня 2014 року Президент України нагородив Надію Савченко орденом «За мужність» III ступеня – «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку».

Весь український народ вважає її символом мужності, нескореності й величі української жінки!

Тож звертаючи погляди до українських героїнь сьогодення, які продовжують славні традиції своїх попередниць, не забуваймо Свята Героїнь. Відзначаючи гідно таке свято та вдячно згадуючи численних Українських Героїнь різних епох і поколінь, ми наберемося наснаги до такого ж служіння Україні, чого зараз вона особливо потребує.

Візьмімо собі за спільний обов'язок – популяризувати постаті наших славних героїнь, стараймося знання про їхні достойні діяння доносити до якнайширших кіл наших співгромадян, на їхньому прикладі виховуймо почуття патріотизму, здатність дієво долучатися до перетворення України в могутню, справедливу й щасливу державу.

Лідія КУПЧИК,
Львів, 2015 р.

МІЖНАРОДНИЙ ТЕРОРИЗМ

УБИВЦЯ: ПУТІН

Убивство Литвиненка: промова адвоката Емерсона

Повний текст виступу адвоката Марини Литвиненко Бена Еммерсон на відкритті публічного розслідування вбивства Олександра Литвиненка.

Сер, як ви знаєте, пані Литвиненко наполегливо, протягом багатьох років боролася, щоб настав цей день – день відкриття публічного розслідування політичного вбивства її чоловіка в Лондоні 23 листопада 2006; акту нечуваного варварства, бо важко собі уявити смерть більш жахливу, ніж повільна і болісна смерть Олександра Литвиненка. Крім того, це був акт ядерного тероризму на вулицях великого міста, який поставив під загрозу життя багатьох інших людей.

Весь світ знайомий зі знаменитим зображенням Литвиненка в один з його останніх днів в лікарні Університетського коледжу: він сидить в зеленому лікарняному халаті, його волосся випало через дії радіації, його життя висилзає. Він провів 23 дні болісної агонії, сили поступово залишали його, органи почали відмовляти. У міру погіршення свого стану Литвиненко зрозумів, що він помирає і що він став жертвою політичного вбивства, скоєного російською державою.

Значення цього страшного вбивства виходить далеко за межі кола тих людей, кого воно зачепило безпосередньо. Воно викликало серйозне занепокоєння в країні і за кордоном, бо мало місце добре підготовлене і сплановане навмисне вбивство британського громадянина на вулицях нашої столиці агентами іноземної держави, з використанням радіоактивного ізотопу полоній-210.

Пані Литвиненко завжди говорила, що вона лише хоче домогтися правди. Вона робить лише те, що робила б будь-яка інша вдова, щоб з'ясувати, хто і чому вбив її чоловіка. Але її пошуки викликають широкий суспільний інтерес в нашій країні і в усьому світі – йдеться про викриття злочинності в самому серці російської держави. Як буде показано [в ході розслідування], між Кремлем та російськими злочинними синдикатами по всьому світу існує настільки близький зв'язок, що вони стали практично невиразні. Вражаюча правда, яка буде підтверджена доказами у цьому процесі, полягає в тому, що значна частина російської організованої злочинності спрямовується безпосередньо з кремлівських офісів. Росія Володимира Путіна – це мафіозна держава.

Олександр Литвиненко був убитий, коли він намагався викрити жахливу корупцію серед найближчого оточення президента Путіна. Він надавав інформацію посадовим особам в нашій країні, в Італії і в Іспанії, які вели розслідування російських синдикатів організованої злочинності та їх зв'язків з Кремлем. І він викрив низку злочинів, що вчинені або замовлені особисто паном Путіним. Він повинен був бути усунутий – не тому, що був ворогом російської держави або російського народу, а тому, що став ворогом банди злочинців, які оточують Володимира Путіна і забезпечують існування його корумпованого режиму.

Саме тому пані Литвиненко домагалася незалежного розслідування, яке могло б вивчити всі докази, в тому числі секретні матеріали, зібрані британськими спецслужбами, щоб остаточно і переконливо встановити, хто скоїв вбивство її чоловіка і хто в Москві віддавав накази. На смертному одрі Литвиненко звинуватив у цьому особисто Володимира Путіна. Ми стверджуємо: докази підтверджують його правоту.

Ключове питання, на яке нам належить відповісти, таке: чи є достатньо підстав, щоб вважати доведеним у незалежному розслідуванні те, що всі вже й так знають: вбивство було замовлено високопоставленими чиновниками російської держави, іншими словами, Кремлем. Я хочу, якщо можна, сказати кілька слів про наявні відкриті докази з цього питання.

Я хотів би почати з особистостей виконавців. Немає найменшого сумніву, що пан Литвиненко був убитий Андрієм Луговим і Дмитром Ковтуном. Як і сам Путін, вони колишні агенти ФСБ, а Луговий був пов'язаний з оточенням Путіна. Після вбивства Луговий сам публічно хвалився, що в нього є тісні зв'язки з адміністрацією президента РФ.

Криміналістична експертиза переконливо доводить, що ці дві людини привозили полоній-210 з Москви до Лондона, причому не один раз, і що перед втечею назад до Москви після введення цієї смертельної отрути Литвиненку 16 жовтня і 1 листопада 2006 р. вони залишили за собою радіоактивний слід, де б вони не з'являлися. Аналіз зразків волосся Олександра Литвиненка дозволив вченим встановити два тимчасових вікна для двох епізодів отруєння, які збігаються з датами його двох зустрічей з Луговим і Ковтуном. Результати аналізів радіоактивності в цих двох точках показують, що саме там вбивці залишили найбільш сильне радіоактивне забруднення. Вони також залишили менш виражені сліди майже всюди, де побували, – в офісах, ресторанах, готельних номерах, туалетах і навіть літаках, на яких літали до Лондона і з Лондона.

Таким чином, пане голово, ми вважаємо, що ви зможете з упевненістю стверджувати навіть на підставі лише відкритих доказів, що ці два колишні співробітники ФСБ і були вбивцями. Як добре відомо, Росія відмовила у британському запиті на екстрадицію цих двох людей, щоб вони постали перед судом у Лондоні за звинуваченням у вбивстві, і не вжила жодних дієвих заходів для розслідування або їх кримінального переслідування в Росії. Таким чином, ці слухання – єдиний форум, на якому можна піддати докази їх провини незалежного розгляду і зробити обгрунтовані висновки.

Луговий останнім часом часто з'являється на російському телебаченні, з гордістю демонструючи своє незрозуміле багатство. Після того, як він убив Литвиненка, він був обраний до Держдуми, що дає йому імунітет від розслідування і кримінального переслідування. Лідера партії, в яку він вступив, особливо часто публічно пов'язують з російською організованою злочинністю. За словами експерта, якого ви почуєте в ході засідань, Луговий і Ковтун не могли б зробити кар'єру, скоївши це страшне вбивство, без політичної підтримки на найвищому рівні. І, звичайно, навряд чи можна очікувати, що російська держава віддасть цих людей суду за політичний злочин, який їм було замовлено в Кремлі.

Тепер поговоримо про мотиви. Очевидно, що це вбивство не було випадковим і не було скоєно з суто особистих мотивів. Ні в Лугового, ні у Ковтуна не було ніяких особистих причин вбивати Литвиненка. Ковтун ніколи навіть не зустрічався з ним до того моменту, коли вперше спробував його отруїти. Поза всяким сумнівом, у цього вбивства були виключно політичні мотиви. Своїми діями пан Литвиненко нажив собі кілька дуже потужних ворогів у Кремлі. Як колишній офіцер ФСБ, він викрив ряд серйозних порушень з боку пана Путіна і його соратників.

Скажімо так: він був убитий частково з політичної помсти за свої висловлювання, частково для науки іншим, а почасти й для того, щоб запобігти дачу ним свідчень в якості свідка по кримінальній справі в Іспанії – свідчень, які встановили б зв'язок президента Путіна з одним організованим злочинним угрупованням. Як сказав колишній генеральний прокурор лорд Макдональд, це вбивство має всі ознаки державного злочину.

За час служби в ФСБ Олександр Литвиненко працював у різних підрозділах, що мали справу з російською організованою злочинністю. Він багато знав про цей предмет. Після того як він почав розповідати світові те, що він знав, він був явно небезпечним джерелом інформації, добре обізнаним і заслуговуючим довіри свідком,

Колишній співробітник ФСБ РФ Олександр ЛИТВИНЕНКО незадовго до своєї смерті в лікарні Університетського коледжу в центрі Лондона

який міг би завдати великої шкоди тим, про кого він розповідав. Тому його і потрібно було зупинити.

Як ми побачимо, після його загибелі Кремль розв'язав цинічну кампанію очорнення Литвиненка, зображуючи його в Росії не як викривача, що діяв в інтересах суспільства, а як зрадника батьківщини, людини, що заслужила смерть. Безумовно, пан Литвиненко був критиком режиму президента Володимира Путіна, але він завжди вважав себе патріотом – аж до своєї смерті. Він був відданий своїй країні і своєму народу, і ця відданість знайшла відображення в його яскравій останній заяві. Звинувативши Путіна у своєму вбивстві, він сказав наступне: «Нехай Бог простить вас за те, що ви зробили, – не тільки зі мною, а й з моєю улюбленою Росією і її народом».

Насіння ненависті Кремля до Литвиненка було посіяно за 8 років до його вбивства. У 1998 році він розповів про змову в ФСБ з метою вбивства Бориса Березовського. У листопаді того ж року він взяв участь у прес-конференції, на якій розкрив незаконну діяльність ФСБ, зокрема, практику позасудових розправ. Він порушив традицію мовчання про внутрішню діяльність ФСБ. У висновку експертів зазначено, що вже з цього моменту він був приречений.

Спочатку його намагалися змусити замовкнути типово російськими методами. Двічі проти нього фабрикували кримінальні справи, і він двічі був виправданий. Співробітники ФСБ погрожували йому, що він і його родина будуть убиті, якщо він не замовкне. Вам представлені докази, в тому числі відеозапису, що показують, як російський спецназ використав зображення Литвиненка в якості мішені на навчальних стрільбах. Навряд чи можна уявити собі більш переконливий доказ наміру зробити його об'єктом смертоносного відплати. Зрештою, у вересні 2000 року, коли проти нього було сфабриковано третю кримінальну справу, пан Литвиненко втік з Росії зі своєю сім'єю і пробрався в нашу країну, де попросив притулку.

Британські власті визнали, що його життя перебуває під загрозою з боку російської влади, і панові Литвиненку було надано притулок. Він і його сім'я настільки побоювалися можливої розправи, що змінили імена. Їх приватне життя було анонімним. Але пан Литвиненко продовжував використовувати своє справжнє ім'я в публічних виступах, що викривають злочинні зв'язки Кремля. А оскільки він був колишнім офіцером ФСБ, який спеціалізувався на боротьбі з організованою злочинністю, його голос звучав дуже авторитетно.

Після прибуття в нашу країну Литвиненко написав (у співавторстві) свою першу і найвідомішу роботу – книгу під назвою «ФСБ підриває Росію». У ній викривається таємна участь агентури ФСБ у вибухах житлових будинків у російських містах у вересні 1999 року. У цих вибухах звинуватили чеченських сепаратистів, але насправді були вчинені за наказом ФСБ, щоб створити привід для російського військового вторгнення в Чечню. Вторгнення в Чечню, в свою чергу, привело до влади Володимира Путіна.

Заяви пана Литвиненка завдали Володимиру Путіну значний політичний збиток. Навіть у країні, охопленій страхом, книга мала значний політичний вплив. Загальноросійське опитування громадської думки, проведене в квітні 2002 року, показало, що близько 40 відсотків населення були переконані в істинності тверджень Литвиненка про вибухи будинків. Видавши цю книгу, Литвиненко – може бути, сам того не розуміючи, – ще на крок наблизився до загибелі.

Потім пан Литвиненко брав участь у створенні документального фільму «Замах на Росію», основаного на його книзі. Литвиненко був не єдиний, хто поставив себе під загрозу, беручи участь у цьому фільмі. Три члени російського парламенту, які пропагували цей фільм і намагалися розслідувати звинувачення, висунуті Литвиненком, були вбиті або померли за нез'ясованих обставин. Сьогодні ми розуміємо: цілком можливо, що вже тоді дні Литвиненка були полічені.

Але він не заспокоївся і написав ще одну книгу під назвою «Лубянське Злочинне Угрупування». Ця книга містила ще більш конкретні викриття зв'язків ФСБ Росії з організованою злочинністю. Він особисто звинуватив Володимира Путіна у зв'язках з тамбовсько-малишевською бандою. Ця ОЗГ домінувала в злочинному світі Петербурга в середині 1990-х років, коли пан Путін був заступником мера міста. Як стверджується, це угруповання займалося переправленням героїну з Афганістану в різні пункти призначення в Європі, використовуючи Петербурзький порт як перевалочний пункт. У своїй книзі Литвиненко стверджував, що пан Путін мав прямі і непрямі зв'язки з тамбовсько-малишевською бандою.

Знову ж таки, ці твердження звучали досить авторитетно через службу Литвиненка в ФСБ і його знання російської організованої злочинності. Книга містила різку критику на адресу високопоставлених чинів ФСБ. Спецслужби, звичайно ж, є політичною базою Путіна. Як ми тепер розуміємо, викривши зв'язок Путіна з організованою злочинністю, Литвиненко, як горезвісний метелик, підлетів до полум'я.

Може бути, він не розумів, що ризикує життям? Так чи інакше, він продовжував робити публічні заяви, спрямовані проти корумпованих російських чиновників. У жовтні 2006 року, наприклад, незадовго до своєї смерті, він публічно звинуватив Путіна у замовленні вбивства журналістки Ганни Політковської.

У ході цього розслідування, сер, вам будуть представлені докази загроз, які лунали на адресу Литвиненка в роки, що передували його вбивству. Але ставлення російських корупціонерів до нього, мабуть, найкраще видно з їхньої реакції на його вбивство. 24 листопада 2006 року, наступного дня після смерті Литвиненка, про його вбивство говорили в Державній думі РФ.

Сергій Абельцев – депутат від партії ЛДПР. Це та сама політична партія, яка згодом організувала для Лугового місце в Думі та імунітет від судового переслідування. Подивимося: що ж сказав пан Абельцев?

«Зрадник поніс заслужене покарання. Упевнений, що ця страшна смерть буде серйозним попередженням для зрадників всіх мастей, де б вони не перебували. У Росії не прощають зради.»

Чи може бути більш ясне пояснення мотиву для вбивства? Для пана Абельцева, майбутнього політичного соратника Андрія Лугового – тій самій людині, яка скоїла вбивство, – мотив очевидний. Пан Литвиненко був ліквідований за наказом Кремля, тому що він був зрадником і заслуговував смерті. А те, що він при цьому був британським громадянином, що жив у Лондоні під захистом Британської держави, не має значення. Зрадники всіх мастей повинні бути знищені, де б вони не знаходилися, тому що Кремль не прощає зради.

Як я вже говорив, пан Литвиненко не був зрадником. Але він був викривачем. Безпосередньо перед тим, як він був убитий, він виступав в якості консультанта в оперативно-слідчих заходах, спрямованих проти організованих злочинних груп, пов'язаних з Кремлем. Саме в цій якості він надав інформацію британській розвідці. Його куратор в МІ-6, відомий під псевдонімом Мартін, регулярно переводив йому за це гонорари, які надходили на його банківський рахунок: плата за інформацію про підтримку мафії Кремлем.

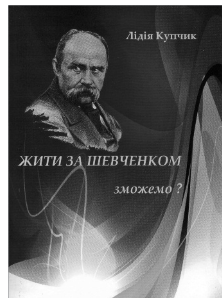
Я хотів би особливо підкреслити, щоб у публіки не залишалося сумнівів. Пан Литвиненко не був якимось чином пов'язаний з британською розвідкою, поки він працював у ФСБ або перш ніж він втік в нашу країну. Його співпраця з МІ-6 розпочалося в 2003 році, через два роки після того, як він прибув у нашу країну.

Закінчення на 8-й стор.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

«ЖИТИ ЗА ШЕВЧЕНКОМ ЗМОЖЕМО?»

27 грудня 2014 р., у Львові, в Музеї етнографії відбулося урочисте завершення ювілейного року Тараса Шевченка та презентація книги Лідії Купчик «ЖИТИ ЗА ШЕВЧЕНКОМ зможемо?»

Про Кобзаря, про презентовану книгу та про обов'язок повсякчас жити згідно з Шевченковими закликами говорили Ігор Калинець, Богдан Максимович, Андрій Могитич та Володимир Волошин. Животворне слово Кобзаря звучало у виконанні Народного артиста України Святослава Максимчука. Пісні на слова Шевченка виконував соліст хору «Рута» Ярема Ванчицький. Зворушливими були музичні паузи у виконанні молодого скрипаля-віртуоза Ярослава Бронзея. Від видавництва «Місіонер» виступила Марія Городечна. Також було представлено збірочку львівської поетеси Розалії Тарнавської «Вклоняюся тобі, великий наш Тарасе». Ведучою імпрези була членкиня Ліги Українських Жінок Любов Шумська. Від імені Ліги виступала авторка презентованої книги, голова Львівської міської організації ВЛУЖ Лідія Купчик та її заступниця Іванна Корнецька.

У більшості виступів йшлося про актуальність книжки, як і актуальність для сьогодення творів Шевченка; про пророчість Тараса, про його відчуття Божого покликання, його звертання до Господа з проханням благословення й натхнення, його щирі подяки Всевишньому й молитви за Україну. Промовці підтримували заклик автора сприймати послання «І мертвим і живим» як особисте звертання Пророка до кожного з нас та жити згідно з Шевченковими закликами повсякчас. Більшість промовців підтримували обстоювання авторкою потреби встановлення державного Шевченкового свята. Мусимо всі добиватися цього, бо ніхто більше не зробив для розвитку української нації, для державної незалежності як наш Пророк і Геній Тарас Шевченко…

Любов ШУМСЬКА, Лідія КУПЧИК і Святослав МАКСИМЧУК

Із виступу Богдана Максимовича, головного інженера проекту Інституту «Львівдіпронафтохім», члена Президії Львівського Крайового Товариства «Рідна Школа»: «Чи зможемо ми жити за Шевченком, запитує добродійка Лідія Купчик читачів своєю новою книжкою. Запитує і мене. Відповідаю – не тільки зможемо, а ЗОБОВ'ЯЗАНІ! «Жити за Шевченком зможемо?» – ця остання книжка авторки – крик душі Громадянина України з великої літери. Дійсно, таку книжку ТАК написати може лише Громадянин – по духу і по чину. Тому щиро дякую пані Лідії за цей громадянський подвиг – зуміти так мобілізувати свій дух, аби усі болі України, зображені творчим генієм Шевченка, перепустити через своє серце для того, аби таким же болем забриніли наші серця і запалали прагненням до великого чину на благо нашої країни».

Львівська міська організація ВЛУЖ

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Без оглядки на…	Незважаючи на…
Основа для розлучення…	Привід для розлучення…
Сипав остротами…	Сипав дотепами…
Товариство охорони пам'ятників історії та культури…	Товариство охорони пам'яток історії та культури…
Під час Пасхи та Троїці…	Під час Великодня і Трійці…
У неприглядному стані…	У непривабливому стані…
Підтвердженням останнього було…	Підтвердженням цього було…
Умісне зауваження…	Доречне зауваження…
Швейна голка…	Швацька голка…
Язичеський обряд…	Язичницький (поганський) обряд…
Вважаю своїм обов'язком…	Вважаю за свій обов'язок…
Підтримка процесів, які мали місце в Україні…	Підтримка процесів, які відбувалися в Україні…
Це тобі так не минеться…	Це тобі так не мине…
Наступає весна…	Настає весна…
Обставляти квартиру…	Умебльовувати квартиру…
Коротше кажучи…	Якщо коротко, то…
Нижче оплати…	Нижче від оплати…
Почервоніти до коренів волосся…	Почервоніти по саме волосся (по самі вуха)…
Рукою подати…	Поблизу (недалеко ходити)…
У даний час…	Тепер…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

МІЖНАРОДНИЙ ТЕРОРИЗМ

УБИВЦЯ: ПУТІН

Убивство Литвиненка: промова адвоката Емерсона

На додаток до своєї роботи в якості консультанта британської розвідки пан Литвиненко також надавав інформацію іспанській службі безпеки і іспанським прокурорам, що розслідували російську організовану злочинність в Іспанії. Доказом тому служить витік повідомлень з американського посольства в Мадриді, в яких описані висновки іспанського прокурора, який розслідував діяльність тамбовсько-малишевської банди. Це, звичайно, та ж сама ОЗГ, про яку пан Литвиненко говорив, що вона пов'язана з Володимиром Путіним.

Повідомляється, що до цього моменту тамбовсько-малишевська банда стала однією з найбільших російських ОЗГ, що діяли в Іспанії. Старший прокурор прийшов до висновку, що неможливо провести межу між Кремлем і ОЗУ, діючими за кордоном, що насправді це одне й те саме. Прокурор також повідомив американській владі, що вважає коректним аналіз, який був наданий паном Литвиненком. У своїх свідченнях іспанським слідчим пан Литвиненко представив дані про діяльність російської мафії – інформацію, завдяки якій іспанські власті змогли провести наймасштабнішу на сьогоднішній день операцію проти російської організованої злочинності в Європі. Перспектива кримінального суду, в якому пан Литвиненко, можливо, став би свідком, звичайно ж, загрожувала оприлюдненням інформації про зв'язки Путіна з цією організацією. Зі своїх власних незалежних даних іспанський прокурор також зробив висновок, що лідери тамбовсько-малишевської банди перебувають у «небезпечно тісних стосунках» з високопоставленими російськими чиновниками.

Все це, звичайно, зробило пана Литвиненка ворогом номер один для людей, яких він викрив. У їх число входять не тільки лідери ОЗГ російського походження, що працюють в Іспанії, але і ті з вищого ешелону російської влади, хто з ними співпрацював.

Якщо пан Луговий знав про інформацію, яку пан Литвиненко вже передав іспанській владі, то він повинен був розуміти, що пан Литвиненко був у стані викрити корупційну діяльність ряду впливових людей і навіть давати свідчення про них у суді. Тому й не дивно, що пан Луговий став одним з тих двох, яких включили в ескадрон смерті, спрямований для усунення Литвиненка.

Наукові дані показують, що полоній був знайдений в декількох місцях, таких як готельні номери, де ці двоє зупинялися. Ми знаємо, що Луговий і Ковтун прибули з Москви 16 жовтня 2006 р., і що вони відправилися прямо на зустріч з паном Литвиненком. Ми також знаємо, що під час зустрічі вони мали при собі полоній-210, тому що його сліди були знайдені у відповідних місцях.

Якщо визнати, що Луговий і Ковтун використовували для вбивства Литвиненка полоній, то єдиним правдоподібним поясненням є те, що вони привезли його з собою з Росії. У кожній з трьох точок в Лондоні, де, згідно з кримінологічною експертизою, вони мали при собі полоній-210, вони з'явилися відразу після приїзду з Москви. Отже, можна зробити висновок, що полоній приїхав до Лондона з Москви.

Ми також знаємо, що полоній, використаний для вбивства Литвиненка, міг бути вироблений тільки в промислових умовах на ядерному реакторі. Ми знаємо, що полоній-210 виробляється на ядерному підприємстві «Авангард», що належить РосАтому.

Цей процес може здійснюватися тільки в умовах державної ядерної лабораторії.

Отже, несанкціоноване вилучення полонію з «Авангарду» або будь-якого іншого ядерного об'єкту малоймовірне. Примітно, що жоден російський представник ніколи не висловлював припущень, що якусь кількість полонію було вкрадено з «Авангарду» або з іншого ядерного підприємства у відповідний період часу.

Науково доведено, що кількість полонію високої чистоти, використаного для вбивства, коштувала б десятки мільйонів доларів, якщо була б куплена у кінцевих користувачів на комерційному ринку.

В рамках підготовки до цього процесу, сер, ваша команда запросила думки широкого кола фахівців, у тому числі Міжнародного агентства з атомної енергії у Відні. Немає жодних свідчень того, що полоній-210 незаконно продається на чорному ринку, де б то не було в світі.

Насправді причину знайшли випадково, в самий останній день життя Литвиненка, коли поліція залучила вчених-атомників. 21 листопада випадкова здогадка надоумила поліцію відправити зразки сечі вченим-атомникам з військового відомства, щоб перевірити їх на альфа-випромінювання.

Результати, які вони отримали, звичайно, складають основу доказової бази проти Лугового і Ковтуна. Це не якийсь там незграбний удар по голові, здійснений звичайними злочинцями.

Кажуть, що жоден злочинець не поніс би відповідальності, якби він не робив помилок. D3 дасть свідчення, що Ковтун почав розмову про Литвиненка і сказав, що йому потрібно знайти когось, хто міг би допомогти в його вбивстві.

Але на додаток до відкритих доказів, як ви вже говорили публічно, є досить серйозні закриті докази, що вказують на відповідальність російської держави.

Ви в ході процесу почуєте незалежний експертний висновок, отриманий по вашому запиту, який підтверджує існування численних зв'язків між Кремлем, ФСБ і російською мафією.

Пані Литвиненко висловила абсолютну впевненість, що ви будете шукати і встановлювати правду, і вона просить мене висловити свою подяку вам і вашій команді за сумлінну підготовку цього процесу.

Але кожен, хто стежить за цими слуханнями, не повинен сумніватися, що якби не мужність і багаторічна наполегливість пані Литвиненко, ніхто з нас не був би тут сьогодні, на порозі цього знаменного розслідування.

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9